

Elinize bir kuş hafifliğinde bir şiir kitabı mı kondu, önce hafifçe kanatlarını okşuyor gibi sever sonra adını ilk defa duyduğunuz bir şair ise biyografisini okur ondan sonra da sayfalarını karıştırmaya başlarsınız. Bir baştan, bir ortadan, bir de sona doğru üç şiirini okuduğunuzda kitap kendisini ele verir. “Benimle konuş” ya da “ne yapacağına karar ver” dercesine boynunu bükür. Okuduğunuz üç şiirden yüreğinize dokunan üç beş kelime bulabilirseniz bu şairle konuşacağınız anlamına gelir ve okunması gereken kitaplar safına ayırırsınız. Eğer kitaptan aradığınızı bulamazsanız işte o kitap hem şairine hem okuruna hem de başkalarıyla paylaşılmayacak bir kitaptır. Atsan atamazsın, bir başkasına vermeye çalışsanız içinize sinmez. Yani elinizde bir ham armut yeseniz siz rahatsız olacaksınız. Yemeyip bir başkasına ikram etmeniz ikram yerine geçmez. Biraz beklese de olgunlaşsa deme imkânınız da yoktur. Bu kitap için telef olan ağaca mı yanarsınız, şairinin boş emeğine-parasına mı yanarsınız?

Kendimi bildim bileli güzel bir şiir okuduysam şairine bir şekilde ulaşıp tebrik ederim. Bu biraz da marifetin iltifat olarak geri dönüşü olur -ki şairi motive eder daha güzel şiirler yazma sorumluluğunu aşılabilir- bunu yapmak zorunda hissederim kendimi.

*“Rahman ve rahim olan
bir damladan bir derya yapar
deryayı damlaya sığdıran kavi kudret” (s. 7)*

*“İnsan bütün isimlerin öğütüldüğü âdemdir
kelime kelime işlenmiş gök yıldızlardan bir sözlük*

.....
*Bir elma renginde, yılan kıvrımlarında çırılçıplak
şeytan fışıldamaları arasında düş bozumudur insan” (s. 10)*

*“Kaya dediğiniz insan zihninden daha yumuşaktır
kırılması en zor çekirdeği taşır, önyargıyı taşır
dağlarında en sert rüzgârlar kapkara çadır göğü
üzerinde daim yeşeren bir kuraklık boy verir
kadim bir felakettin tatasında yediği, kanında ateş
filizlenen ve büyüyen nar halka halka boynunda
bayır bucak sergüzeşti metruk metropolünde.
Varlık dediğin yokluktur haddizatında kayıpsa şükürü
kanaat sermayen ise yokluk denilen bolluktur” (s. 34)*

*“Ey kervancı nereye gidiyorsun konaklar mısın can evime
durup dinlenesi ayranım var ekşiyen yolculuklara ruhsar
sonra abamın altında buzlarım var kristalleri ruh kırgınlığım
kabulsüz dualarıma ipeksi bir bağışlama olur belki.” (s. 53)*

Bu sayfalarında gezindiğim İshak Aslan’ın *âdem güncesi*¹ şiir kitabından bir şiir olan “Evren Tarihi İçin Öndeyiş” şiirinden alıntılanmaya çalıştığım dizeler. Kitabın tamamını okurken hiç zorlanmadım. Şurası da şöyle olsaydı demedim. Şair şurada da saçmalamış vs. düşüncelerinden uzak kitabı yavaş yavaş sindire sindire okudum. Doğrusunu demek gerekse İshak Aslan’ın şiirleriyle ilk defa muhatap oluyordum. Donanımlı bir şair olmasa böyle uzun soluklu bir şiir yazamazdı elbette.

İshak Aslan iyi bir şiir damarı yakalamış. Şiiri imgeye boğmak yerine bir pınardan kaynayan berrak bir su gibi dizeler birbiri peşi sıra akıp gidiyor. Şiirini deneme şiir arasında yazılmış doğal bir şiir olarak okudum. Ruhum dinlendi. Dizeler arasında kopukluk olmaması, bir halının desenleri gibi şiiri işlemesi de ayrı bir ustalık gerektirir. Dolayısıyla şiir biraz da samimiyet işi diyorum. İşte İshak Aslan bu samimiyetin şiirini yazan ve geleceğe sözü olan önemli şairler arasına girmeye aday bir şairdir.

1 Aslan, İshak “âdem güncesi” Çıra Edebiyat -şiir- İstanbul 2017.

Dostluklar üzerinde yıllar geçtikçe pekişir, denedikçe kendini yeniler. Şair de, şiir de böyledir. Şair, yazdıkça açılır, açıldıkça gönül dağlarının zirvelerindeki söz polenlerini toplayarak has şiir üretmeye başlar. Hani Koca Yunus; “Hamdım, piştım, yandım” diyor ya esas şiir de bu yanmanın şiiridir. Pervanenin -yanan bir mum- bir ateş etrafında dönmesi ve her dönüşünde kanadının biraz daha ütülmesi ve nihayetinde kanatlarından kurtulması nasıl bir aşk ise; şairin kendini bilerek yazdığı şiir de bir nevi bu aşkın terennümleridir.

Günümüzde hayatının dökümünü bir kitapta toplayan kaç tane şair var bilmiyorum ama Özcan Ünlü'nün *Otuzüç Mesel*² kitabının kapağında gölge şeklinde bir baba ve çocuk yüzleri yola dönük yürüyorlar. Bu çocuk *Özcan Ünlü*'dür dedim kendi kendime. Kitabın adı ise önce “otuz üç farz”ı çağrıştırdı. Arkasından da bu kitap otuz üç yıl yaşanmış bir hayatın dibacesidir diye içimden geçirdim. İçimden geçeni daha sonra kendisini arayarak teyit ettim.

*“Neyi kaybettiğini düşün derdi babam bir şeyi kazandığında
İş bulduğunda işsizliği
İşsiz kaldığında erdemini sabah erken kalkmanın
Ama her şeyi bilmemi isterdi hiçbir şey yapmasam da (s. 9)*

*“Babam işte dağlarla konuşan adam
Bir daha söz sürmedi dileni
Hâkime derdini anlatamadı diye
Ağır yaralarını kendi onardı kimseye göstermeden
Bir iğne bir iplik dikti dudaklarını” (s. 62)*

*“Radyolar sustu bütün camiler salâya hazır
Ağır uçuyor kuşlar ve bir ala kelebek
Girip konuyor terekteki bakır sahanın tırtıklarına
Karıncalar telaşlı annem sabah uykusunda
Ben kirazın geciken meyveleriyle hayretle
Her şey yerli yerince sadece ölüm sesi*

*Ahmeeett ah meeettt ahh
Öldün baba şimdi anladım büyüdüğümü” (s. 87)*

Kitap işte böyle bitiyor. Derin bir suskunluğa dalıyorum. Toraşanlıktan bu güne hatırımda kalan ömrün kareleri bir film şeridi gibi gelip geçiyor gözlerimin önünden. Babanız ve anneniz hayatta ise ne kadar sevinebilerseniz o kadar sevinin. Onlar uçup gitmişlerse başınız üstünde duran manevi şemsiye de onlarla birlikte uçup gitmiştir. Yazın sarı sıcaklarını, kışın yağmurunu karını iliklerinize kadar hissederek yaşamaya tutunmaya başlarsınız.

Kitabın birinci “mesel”inden başlayıp “otuz üç mesel”e gelinceye kadar şair sanki soluklana soluklana irticalen şiir söylemiş. Söylerken de araya doldurma dizeler koymamış. Kitabı ister bir şiir kitabı gibi okuyun, ister bir deneme, isterseniz bir hikâye kitabı gibi okuyun o sizin bileceğiniz iş. Hangi şekilde okursanız okuyun bir tespihin otuz üç tanesi gibi aralardaki tanelere sonradan eklenmiş bir tane bulamazsınız.

Şair bu kitapta olgunluk döneminin yani yanmaya başladığının şiirini yazmış. Ne sanat kaygısı, ne imge, ne de artistik pozlar vermeden samimi saf bir şiir dili yakalamış. Bu kitabı diğer kitaplardan ayıran bir başka özellik ise; bir şairin otobiyografik şiir kitabı olmasıdır. Kitabı okurken kendi hayatınızdan kesitlere rastlıyorsunuz. İşte şiir de bu olsa gerek. İnsana dokunuyor. İnsana dokunan kalbe de dokunur.

Otuzüç Mesel'i elime aldığımda yavaş yavaş sindire sindire okudum. Bu kitapta şairi başka şairlerden ayırmanın farkı ise şu olsa gerek: Özcan Ünlü'nün bu kitabı ile kendi kendisiyle, bizimle ya da babasının ruhuyla konuşuyormuş gibi özgün bir dil kullanarak şiiri biraz da nesre yakın tutmuş. Zaten şiir de nesrin darası alındıktan sonra saf hale getirilerek yazılması demek değil mi?

Son yıllarda okuduğum önemli şiir kitapları arasına katıyorum bu kitabı da. Özcan Ünlü başka kitap çıkarmasa da bu kitap yedi ceddine kalacak evladiyelik bir kitap olarak yaşayacaktır.

2 Ünlü, Özcan, *Otuzüç Mesel -Biz iyiyiz baba, annem iyi...-* Birnokta Kitaplığı, İstanbul 2017.